

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 73

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἐξάμ. δρ. 8

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ , 20.— , 10

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὠρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σ Τ Η Ν Ε Ξ Ο Χ Η

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΝ
Maxime Weil

Την εγγνώρισα στο Δάσος της Βουλώνης πέ-
ρασι, ένα πρωί Σεπτεμβρίου που τα φύλλα επε-
φταν θ' ένα παρκάκι, και φαινόταν να ελπίζει.
Την έκοιταζα με πρόσεξε κάθισα κοντά της
κι' έβριθια τα βλέμματά μου στα δικά της.
Φορούσε ένα ταγιέ από βελούδο μαύρο απλό,
Μα πολύ chic: μια λευκή άλεπου οριζιμένη στους
όμιους της, κι' ένα μικρό καπελάκι, από βε-
λουδό ρού, άμορφοϊόταν τόσο κομμά με τα ξαν-
θά μαλλιά της. Ζητούσα να βρω ένα κομπί-
μέντο που να μην ήταν κοινό: δεν ήθελα να
της πώ: «Είνε χαριτωμένο το καπελάκι σας»
ή «τα μάτια σας με σαγηνεύουν». Με τράβηξε
ή ίδια απ' την άμνηγνια: — Σας παρακαλώ, κύ-
ριε, μη με κοιτάτε έτσι, αν μάς έβλεπαν...

— Ποιός... ο σύζυγός σας ή ο φίλος σας;
— Όχι, μιά φίλη.
— Δεν θα μπορούσα να σας ξαναδώ ποτέ;
— Ποτέ... τι μεγάλη λέξις!
— Πότε λοιπόν;
— Μια δεν σας γνωρίζω...
— Ένας λόγος παραπάνω για να γνωρισθού-
με... λοιπόν;
— Σταθήτε... δεν μου είδατε ύποχρυστικός...
έλατε αύριο ή ώρα πέντε στο Τε-ντε-ζ'Αμπασ-
αντέ, όμως φύγετε τώρα... γρήγορα...

... Έβραγα. Έδω και λίγες μερες είχα εγκα-
ταλείψει την Τερέζα, μιά φιλενάδα όρεκτική
να άνυπόφορη, δίχως να ξέρω αν μαζί της
πέρασα καλά ή άσχημα, γιατί κάθε ήδονική
ώρα που μου χάριζε, την έπληρωνα ύστερα με
άνοιγτες σκηνές. Βρισκόμουν στην κατάσταση
έκείνη που λυπάται κανείς γιατί είνε μόνος,
ένω προ όλίγου ακόμα τον εύχόταν αυτό. Μου
παρουσιάσθηκε ή εικόνα ενός έρωτικού επει-
σοδίου, δεν την άρρηκα να καθή.

... Όταν έφθασα στο τσαί που μου είχε δώ-
σει ραντεβού, την βρήκα καθισμένη κι' όλος
σ' ένα τραπέζακι. Την εύχαρίστησα μ' άπιν-
γτες: — Δεν είμαι άπ' της γυναικίς; που τας ά-
ρέσει να βασανίζουν τους άνδρας.
Και μου διηγήθηκε τη ζωή της. Την είχαν
υπάνδρευσε μ' ένα αντ' όμοιος τον εγγώριζε
έκείνος πέρανε ξαφνικά μιά μερα και της ά-
φρησε μεγάλην περιουσία.
— Κι' άπό τότε; ρώτησα.
— Άπό τότε, τίποτε!... φίλοι... τίποτ' άλλο...
χοριάζεται κι' άλλο;
— Έπιασα το χέρι της Σιμόνης (έτσι την έλεγαν)
— Θέλετε να διατηρήσουμε μαζί;
— Εύχαριστώ, ήταν ή άπάντησή της.
— Έκανε γλυκόν καιρό. Μετά το δείπνον θέ-
λησε να πάμε στην λεωφορο των Άκακιών.
Καθίσαμε σ' ένα σκοτεινό παρτέρο παρκάκι
δίχως να μιλούμε, δίχως να σκεπτόμεθα, δί-
χως να ξέρουμε τι εκάναμε και γιατί βρι-
σκομασ' έτσι. Την έννοιωθα κοντά μου, πολύ
κοντά μου, και δεν έτολμούσα να ζητήσω με
τά χείλη μου τα δικά της, που τάκρυβε με την
άκρη του άστρου μου της.

— Κοιτώντε;
— Ναί, έπιστρέφουμε... θέλετε;
Μέσα εις το τσαί που μάς ώδηγούσε σπίτι
της, πήρα λιγάκι θάρρος, την έσφιξα στην ά-
καλιά μου. Μου ξέφυγε άπάλ: — Δεν κάνει...
άγούτερα.
Έμψάσαμε, μούδωσε το χέρι της: — Καλή
νύκτα, φίλε μου.
— Ποτε θα σας ξαναδώ;
— Άβριο, στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα.
Τράβηξα με τα πόδια για το σπίτι μου. Το
χαριτωμένο και τόσο γρήγορο ειδύλλιόν μου,
μ' έτάρασε. Όλη την νύκτα έσκαπτόμουν τη
Σιμόνη.

Την άλλη μερα, το μεσημέρι, μου έφεραν
ένα μπλε φακελλάκι. Έδιόβασα:

«Φίλε μου,
«Θα σας λυτήσω ίσως μ'ά-θέλω να είμαι
ελλεικρινής μαζί σας. Σας εκάιξα ένα άσχημο
παχιγιό, που σας άρρηκα να πιστεύετε ότι
σας έσυμπάθησα. Άγαθό έναν άνδρα που με
ποθεί τρελλά, και έχω τώρα αντίσπαθηκα, ά-
γωνίσθηκα έναντιον του και έναντιον του έαυ-
τού μου, γιατί δεν ήμουν άίσηγη άν τον άγα-
πούσα τώρα είμαι ήσυχη. Όταν θελήσατε να
με σφιζετε στα μπράτσα σας, θυμάστε; στο
ταξι-ώτο, πήρα μια έντίπωση άηδίας... ναί...
συγχωρήστε με... μου έφαινετο πως έκλεβα
άπό έκ είνον, της στιγμής μου παραχαρούσα
σε σας... σιμά σας αισθανθήκα πόσο τον έ-
λάτρευα!... Δεν θα σας ξαναδώ... ποτέ... Μη
μην λυπάσθε. Σχεφθήτε ότι σας έφρόθηκα ά-
σχημα κι' αυτή ή σκέψη θα σας προηγήσει
άν έλυπηθήκατε λιγάκι!»
«Σιμόνη»
«Η νύκτα έπερτε σιγά σιγά... Παρατηρούσα

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ
Γ. Βιζυηνός

Μικρό μικρό μ' άφάνεψε ή άλύπητή μου μοίρα,
μικρό μικρό της ζενιτιάς το μονοπάτι πήρα,
με χείλη πικρομένα
μιά τώρα πιά τα χόρτασα της ζενιτιάς τα κάλλη,
ας είνε και παράδεισος, θα την άφήσω πάλι,
βαρδθήκα τα ξένα.
Μικρό χελιδονάκι μου, για μιά σταλιότα οτσόνου
για μιά σταλιό λυτήσση με και δώσ' με τα φτερά σου
τά λευκοαυμένα!
Όθλω το δούτιχο κι' έγώ στο σπίτι μας να πάγω,
θέλω στής μάνας το πλευρό λίγο γομοί να φάγω,
βαρδθήκα τα ξένα.

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΧΕΡΙ

Ποιός ξέρει, αν δεν χοι-
άζεται να είνε κανένας
ποιητής για να ύμνησει
της όμορφής του γυναι-
κειου χεριού! Ίσως να
το βλέπουμε πολύ συχνά
και ή έντύπωση μας να
εξοβιάσει. Ίσως πάλι να
χαρίζε τις όλιγοτερες αϊ-
σθητικές ήδονές εις τον
όργασμό του πάθους.

Και όμως!... Στην πρώ-
τη έρωτική συνάντησι
με ποιαν ένδόμηχη λα-
χτάρα κρυφούταστος του κρινένου χεριάκι
που θα μάς φέρει εις την μνησιόθητη προ-
σέγγια! Είνε ή κινήτη γέφυρα που άφινουμε
το πρώτο έρωτικό πάτημα και δεχόμεθα εις
άτάλλαγμα τον πρώτον έρωτικό φρικισμόν.
«Α! πρεια να είνε κανείς πολύ κληρός και
άναίσθητος, δια να μη θελήση να λατρεύη το
χερι αυτό και να το εύλογήη με όλην του την
καρδιά.

Ένα χέρι γυναικειό, άβροδίαιτο, χαριτω-
μένο, με την μεταξένια επιδερμίδα του και με
τα μακρομα δάκτυλά του! λευκό όσάν να είνε
καμωμένο από καθαρό κερί, άπαλοροδίνο,
θαρρεές πώς έβραγα μερικώς όχροροδίνας
άκτινες άπό τον δούνα ήλιον και κρύφθησαν
ακω άπό την μεταξένια επιδερμίδα του δια να
άντιφαγγίζον τις φανταχτερές άποχρώσεις του.
Και τι να πορτομνήμη κανείς; Την άπαλό-
θερη δροσερή παλάμη με τους ποφυροχρώ-
μους γραμμωτούς λακίσκους της, ή το γαλα-
κτώδες μεταάρισον με τις μενεξελές φειδίτες
γραμμής των φλεβών; Το λεπτό έκείονο χρυσό-
ξανθο ή καστανόμαυρο τρίχωμα, που το σκε-
πάζει έκαφρά έλαφρά άν γνοδός ροδακίνου;
«Η τα ρόδινα νυχάκια; Μα τι να ειπω γι' αυτά;
θαρωδώς κάποιο άβρό χέρι μεγάλου τεχνίτη
—άπό τον όποιον έξελεζήκατε ή αισθητική καλ-
λιεχία» έπιασα τα δάκτυλα αυτά και κόλλη-
σε στα άκρα του, με άριστοτεχνική ευλάβεια,
μικρά μικρά ροδόφυλλα.

«Η Μόδα σημερα είνε την άπαίτησιν να πα-
ρουσιάζη το χέρι γυναικί. Και με την ευκαιρία
αυτή, άφίνουμε τη λαίμαργη ματιά μας να
γλυστορήη επάνου του. Προχωρούμε. Έγκατα-
λείπομε την γοητευτική προεσοχή του καρ-
πού, για να άγκυλιάσουμε με τη φλογερή μα-
τιά μας το λαζούτο σερογγύλευμα του ροδο-
πήχως. Μας σηματίζει ή πτυκτική προεσοχή του
άγκωνος και ο αντίστοιχος καλμός της σαρκός
με τον τομηρόν λακίσκον, που σάν μικρή φω-
ληά έρωτικών φιλημάτων, χύνει στο αίμα μας
το άβάστατρον μπράτσο με την όνειρευμένη
λευκότητά του, την θερηά άπαλότητά του και
την άπείρητη σαρκώσή του. Και βαθειά εις την
βασιν του τρυφερού μπράτσου, μια μωβ άπό
μετάξινο τρίχωμα φοληρά, ξεχύνει ένα γαργά-
λισμα ήδονικού φρικισμοσύ, το προόμιον του
ύπερατόν σπασιού.

Πώς μοιάζει έτσι ολόκληρο το γυναικειό
χέρι σάν έξοτικώς κρινός εις τον μωρμένον
κίτην της; Έδμη το γυναικειό κορμού!

Α. Φ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
μηχανικώς το λευκό σημάδι ένός καραβιού έ-
πανω στην άσημιμένη διάφανη θάλασσα, και
ψιδύρισμα με τρεμιάμενα χείλη τ' όνομά της,
για τελευταία φορά... ναί... όμως ακόμα δεν
μπορού να την ξεχάσω. Ο φίλος μου Φρανσίς
το άποδίδει αυτό στον πόθο που έμεινε άνι-
καποποίητος.
— Αν την εκανες δική σου τότε, έστο και
για μιά φορά, θα την ειχες ξεχάσει πιά, μου
λέει.
— Δεν ξέρω... Ίσως...
Μετάφρασις Δημ. Γεν.

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΜΑΣΚΑΝ
ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ
ΧΙΥ.— Ό κ.Κ. Γεωργίου προς την κ.Μαγδ. Χρήση

Αγαπητή μου φίλη 26 Μαρτίου 19...
Μπορείτε να κληθάθε ότι μ'έκαμε να εκ-
νευσόμ με το τελευταίο γράμμα σας. Αυτό δ
Άριστοτέλης σας με κάνει έξω φρεσών, διότι κατα-
χόρται τις καλωσύνης σας, ένδ έσθρε διεν τον
άγαπάτε, και δεν κοκκιρίζει ο γέλοιός να έπαισι
τόν έρωτά σας. Τόν προφρονά άπειροσ αυτόν
τόν κύνον κατ'έλεημοσύνην έραστήη σας, γιατ
βέβαια ένας άνδρας που εκληπαει τον έρωτα μιάς
γυναικός κατά τέτοιον τρόπον, είνε άνάξιος του
άνδρισμού του. Αυτό δέ πού όνομάζετε σεις δειγ-
ματα άφροσύνης εκ μέρους του, δεν είνε παρά
δειγμάτα του εύτελοδς έγωισμού του, την στιγμήν
που έπιμένει να σας βασανίζη με τον άποκορυστι-
κόν έρωτά του δια να έκανοποιήται αυτός. Διά τε-
λευταίαν φοράν, αγαπητή μου φίλη, θα σας δώσω
αυτήν την συμβουλήν: Σεφροτιθήτε μιά ώρα δε-
χρήτερα αυτόν τον άνόητον, έστω και αν πρόκειται
να μεταχειρισθήτε βάνουσα μέθο. Η ζωή σας είνε
πολύ σύντομη, ώστε να μην είνε οσοτά να ξεδού-
πομε πολύντιμες όσες με την αντροφρονάν άνδρ-
πων, οι όποιοι δεν μάς είνε εύχάριστοι. Και όσο
σκέπτομαι διη την προηγομένην το ραντεβού μας
έπεράσατε ένα ολόκληρο άπόγευμα μ' αυτόν! Α!
Έλπίζω να μην επαναλάβετε αυτήν την άπειροσ-
την, διότι τότε θα εύρεθώ εις την δυσάρεστον
άνάγκην να σας έποχαρηστώ δια παντός.

Ζηλεύω, και δεν γτώλομαι να τ'όμιολογήσω...
Ζηλεύω. Σεις πώς μπορείτε να μη ζηλεύετε και
να μω συνιστάτε να φέρωμαι καλός προς την Ά-
λίκη!... Καίμην μικροβλή! Προσπαθώ να της ζεί-
γρωμαι καλός, όμως. Το έχει καταλήσει.
Αλλά, να εξηγηθώ... Δεν ζηλεύω το Άρι-
στοτέλη σας! Αυτόν τον περνορού! Έκείνον που
ζηλεύω είνε ο έπ' άρθρ. 2 έραστήη σας, αυτός ο
εύμορφος και φαντασμένος Έρωτικός, περ το δ-
ποίου έχετε πολύν καιρόν να μω μιλήσατε. Απθ
κρινός με άνηρωγεί γιατί τάχα αυή ή σιωπή;
Μήπως αντίλαμβάνετε ότι και μόνον τ' όνομά του
είνε ικανόν να θεση εν κινήτην την φίλιαν μας;
Α! φίλη μου, φίλη μου, αν ήθελατε να μ' άκου-
σάτε, τι ταιριαστό ζευγάρι έραστήον θ' άπετε-
λούσαμεν! Όσο σκέπτομαι κινήτη τη βραδυά που
περάσαμε μαζί, πώς με τα βλέμματά μας έπικου-
νοουσαν αι νυχιά μας, πώς άνήκαμε εξ ολόκλη-
ρου ο ένας στον άλλον!... Αν ήθελατε να μ' άκου-
σάτε και να τους άπομακρύνετε άπό κοντά σας
αυτούς τους... Αλλά δεν σκεπτόμουν την φροσίν.
Θα με κατηγορούσατε ως ένα τυράννον, την στιγ-
μήν που δεν είμαι παρά ένας έρωτευμένος αλλόθως
σας.

Κόστας
ΧΙΥ.— Η κ.Μαγδ. Χρήση προς τον κ.Κ. Γεωργίου
Αγαπητέ μου φίλε, 28 Μαρτίου 19...
Χμ! Σέβρετε; Δεν μ' άρέσει διόλου να μω βά-
ζουν τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι και μεριά άπ'
όσα μου γράφετε, με κάνουν κυριολεκτικώς να έπα-
ναστατώ. Λίγο έλειπε να σας άπατήσω ότι δεν
έχω άνάγκην κηδεμόνος, ως έχετε όμως χάρι που
μου ύπερνεύματα την όμορφη έκείνη βραδυά
που έπεράσαμε μαζί... αυτή μ' έμαλάσασα. Σας συμ-
βουλεύω όμως, αν θέλετε να κρατήη ή φίλια μας,
να μην άποπειραθήτε να μω ύποδείξετε άλλη φορά
πώς πρέπει να φέρωμαι. Όσιν άντίνομαι μιά φι-
λική αύτασι, τόσο μω είνε άνυπόφορον να μω
δίδουν μαθήματα ήθικής.

Να όμως που πασ' όλον τον θυμόν μου, πρό-
κειται να σας εύχαριστήσω. Εύθηκα πράγματι ότι
ή καλωσύνη μου άπέναντι του Άριστοτέλη, πρέπει
να έχη και όρια και άπεράσια να δώσω ένα τέλος
εις αυτό το άνόητον μυνδιότημα. Την στιγμήν δέ
που θα διαβάσετε το γράμμα μου, ο καίμηνος δ
Άριστοτέλης θα ζήση ότι δεν μπορεί να βασίεται
εις το εξής παρά έπι της φίλιας μου μόνον. Το έ-
ρασμα δια μακρόν και του δικαιολογώμαι διη έ-
γωνα έρωμένη δική σας κι' έπομένως δεν μπορώ
πλέον ν' άνήκω και σ' αυτόν. Είσατε εύχαριστήμέ-
νος τώρα, τυράννε μου;
Όσο για τον Έρωτικό, έχω πράγματι άρεστέον
καιρό να σας άναρρώω τ' όνομά του, διη γιατί τον
έξεχασα, αλλά διότι έχωμε πολύν καιρό να λίσσθω-
με. Υπανδρεύθηκε και πήρε μια ζηλιάρα γυναικα
που δεν τον άρνηται να κλημ βήμα δίχως αθέτη.

Αλλά καιρός είνε τώρα να μιλήσουμε και για
τον έαυτό μας, άφου μάλιστα έχω να σας άναγ-
γέλω κι' ένα άλλο εύχάριστον: Την ερχομένη Δευ-
τέρα ο άνδρας μου θα διατηρήη εις της μητέρας
του και μετά θα πάνε εις το θέατρον. Έγώ δεν
θα τον άκολουθήσω, γιατί—τα συνηθίσαμεν δά!—
δεν τάχω καλά με την πεθερά μου. Όσο, αν θέ-
λετε, μπορείτε να με προσκαλέσετε να περάσωμε
άλλη μιά βραδυά μαζί. Έλπίζω να χαρήτε, άρ-
κει να μην κάνουμε χαλάστρες πάλι στην καίμηνήν
την Άλίκη σας.
Με πολλήν φίλιαν
Μανταλαίνα

Έμπήκε εις το μπαρ κι' έγκατεστάθη εις ένα
τραπέζακι, άπό το όποιον θα έβριχνε τα δί-
χτυα της, δια να ψαρέψη εκείνον με τον όποιον
θα περνούσε τη βραδεία της, πάντοτε
με την συντροφιά ένός κυρίου. Αν είνε νέος
ή γέρος, άσχημος ή εύμορφος, αυτό λίγο την
ένδιαφέρει μήπως θα βάλη το στερφάνι μαζί
του; Άρκει να πληρώση καλά και... μιά βρα-
δυά είν' αυτή. Άβριο άλλος πάλι.
— Γκασόν, ένα σύζο γκροζέι, διατάσσει
μεγαλοκρεπώς.

Το γκασόν, ένα παλαιό γκασόν που ξέρει
καλά τη δουλειά του, την άναμετά μ' ένα έμ-
πειρο βέμμα, καταλαβαίνει, και πονόφυγο
καθώς είνε, σκέπτεται: «Καίμην μικρούλα,
έδώ που κάθεται, δύσκολα θα βρήξ εις σου
χρηαίετα». Όσο άδίκηται της σεβρήει το σύζο
με το ύψος προσκατευτικού: «Έπιθμει τι-
ποτε άλλο ή μικρούλο;»

Εις την Νίναν δεν άρέσει καθόλου να παί-
ρουν μαζί της άβροτος το γκασόν, παραλεί-
πει όμως να βάλη εις την έναντιον του το γκαρ-
σόν, το είνε παλαιό γκασόν που ξέρει καλά
τη δουλειά του και την κυταίε με βέμμα έμ-
πειρο και της χαμογέλα προστατευτικά, θέ-
λουσα να έκαμφεληθή της περιστάσεως να ζη-
τήση πληροφωρίαις γι' αυτό το μπαρ, το όποιον
θεωρείται άριστοκρατικόν, αλλά εις το όποιον
πρώτη φορά μπαίνει.

— Δεν έχετε κόσμο πολύ άπόψε, του λέγει
με προσοχητήν άδιαφορίαν.
— Όχι δά... κυταίε, ή σάλα είνε γεμάτη.
— Ναί αλλά μόνο οίκογένειες... Δεν έρχονται
έδώ κύριοι;
— Έρχονται λέει! Άλλο τίποτε... κάμειτε
ύπομονη μόνω.
— Ω, δεν βιάζομαι καθόλου, άπαντά ή Νίνα
με χαμόγελο επίσης άδιαφορον.
— Και βέβαια δεν πρέπει να βιάζεσθε, της
σφριζει κολακευτικά το γκασόν παίθοντας
όλοένα και περισσώτερο θάρρος. Είσατε νό-
στιμη και δικαιοσύνη να διαλέγετε τους άν-
θρώπους σας...

— Α, βέβαια,
έτσι έχω συνηθί-
σει έγώ, δεν δι-
νομαι σ' όποιον
κι' όποιον. Λιγω-
τερο άπό έκατο
φράγκα δεν δε-
χομαι, κι' αυτό
έπειδή είνε τώρα
στενόχωρα τα
πραγμάτα... Άλλοτε... είχα κι' άμάξι δικό μου.
— Καίμην μικρούλα!... Έτσι είνε σκληρή ή
ζωή... να, κι' έγώ που με βλέπετε, δεν ήμουν
για γκασόν!...
— Φαίνεται... ε, τι να πητε αυτά έχει ο κό-
σμος. Έτσι κι' έγώ, σε μιά άρρώστεια μου,
άναγκάσθηκα να πουλήσω το άμάξι μου, να
βάλω ένέχυρο τα μπιζού μου, κι' έμεινα δίχως
πεντάρα...
Να σας πώ, αν είνε έτσι, δεν θα εκάνατε
άσχημα να δεχθήτε έστω και πενήντα φράγκα
γι' άπόψε... Α με σε σε σε.

Και το γκασόν γκασόν άπομακρύνεται, δι-
ότι κτυκούν εις άλλο τραπέζι, προτού ή Νίνα
προσβήση να του εκφρασή την άναγαστήσιν
της δια την συμβουλήν του. Περνά ένα τέταρ-
το της ώρας. Η Νίνα εγκαθιδρυμένη έμπρός
εις το σύζο της, τοποθετεί έναλλάξ το ένα πόδι
επάνου στο άλλο, ή φοδισα της άφήνει να φαί-
νεταν όλο και περισσότερο μέρος της γόμπας
της και... άρχίζει να στενοχωρείται. Άπό καιρού
εις καιρόν εισέρχεται ένας κύριος, περνά
μικροστά της, της ρίχνει ένα βλέμμα, αντιπα-
ρέχεται και γάνεται εις το βάθος της αίθούσας.

— Τι διάβολο, σκέπτεται ή Νίνα, κινεί; τους
δεν έχει άρεσι άπόψε!
Το γκασόν την πλησιάζει κάθε τόσο και
ρωτά:— Έ, πώς πάει;
— Καθόλου καλά, άπαντά ή Νίνα.
Και τα μεσάνυχτα τ' αψηλάσθω.

— Αν εύρισκα τολάχιστο ειλικώς πέντε φρά-
γκα, έτσι για να μη φύγω άπρακτη άπόψε, έμ-
πιστεύεται ή Νίνα στο γκασόν.
— Δεν έχετε άδικο, καλά θα ήταν κι' αυτά
άπαντά το γκασόν.
Τα μεσάνυχτα φθάνουν. Το κατάστημα πρό-
κειται να κλείση.
— Και με δέκα φράγκα θα συμβιβασθώμουν,
για να μην πάη χαμένη ή βραδυά, λέγει ή Νίνα.
— Μα τι κοιτού που είνε αυτοί οι άνδρες,
να μη βλέπουν ένα τέτοιον λουκουμάκι... τέτοιον
στήθος... τέτοιο...
— Σ' άρέσει;
— Μα είνε να ρωτάς, μικρούλα μου; Έγώ, τι
να σου πώ, δεν μω κάνει καρδιά να σ' άφήσω
να φύγεις έστω... Όθελεις να περάσωμε μαζί τη
βραδυά; Το πρωί θα ήξ η σοκολάτα σου

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΗΣ ΠΗΤΕ

Σεις...—Τι ευγενική που είνε να έλθετε!
Δεν θα έπροτιμούσατε να κάμειτε έναν περπατο
μ' αυτόν τον όρατον καιρόν;
— Έκείν η η.—Τόν όρατον καιρόν! Μα βί, βί, βί
ραδάσει.
Σεις...—Συγχωρήστε με. Είμαι τόσο ευ-
τυχής που σας βλέπω, σας έπεφίμενα με τόσο
χαρά, ώστε είχα την έντυπωσιν ότι ο ήλιος
άκτινοβολούσε όσον ποτέ άλλους λαμπρά.
Βρέχει έξω; Ναι, άλλ' άπό την στιγμήν που
ήλθατε έδώ, έφέρατε μαζί σας όλην την άνοιξη
με τον καθάριον ουρανόν και τα άρώματα των
φωαιότερων λουλουδιών. Βρέχει; Έβραχίκατε;
Μα καθήστε λοιπόν γρήγορα κοντά στη
σάλα. Η φύλος που ξεπαιτούνται σάν φειδία
άναμνακλόν έλαφρές φωτοσκιάσεις εις το λα-
τρευτό προσωπάκι σας. Αισθάνεσθε καλά;...
'Αφελής ή έρώτησίς μου: είνε δυνατόν να μην
ελαθε καλά μ' αυτό το χρώμα των κρινών και
τόν ρόδων που είνε ξεχμένο στην θελκτικήν
ζώνη σας!

— Έκείν η η.—Πράγματι είμαι πολύ καλά.
Και σεις;
— Σεις... Έγώ; Ω! έγώ δεν έχω πλέον τίποτε
το κοινόν με τους θνητούς. Είμαι τολάχιστον
ήμισθος χωρίς εις τα μικρά σας ποδια που
δισοκέλισαν το κατώφλι μου.
— Έκείν η η.—Σας εύχαρίζατε τόσο η έπί-
σκεψίς μου;
— Σεις... Είμαι όπερηγόρως ευτυχής; και το
όφειλο σε σας, άκριβή μου! Μου έπιτρέπατε
να γονατισθώ μπροστά σας. Τώρα αντίλαμβά-
νομαι ότι δεν ήξευρα έως τώρα τι θα πη ευ-
τυχία... Βγαίτε το καπέλο σας, για να ιδώ
το φρονιμό μεαίξ των μαλλιών σας και
βγάλτε και τα γάντια σας για να φιλήσω τα
πίδι φίνα δακτυλάκια του κόσμου... Δεν ζσταί-
νεσθε;
— Έκείν η η.—Ναι, λίγο. Θ' άπομακρυνθώ
λιγάκι άπό τη σάλα.

— Σεις...—Γιατί; Βγαίτε καλύτερα τ' όνομά
σας... Σταθήτε να σας βοηθήσω... Νά... Ω!
το φόρεμά σας είνε ένα άριστούχημα. Μόνον
σεις ξέρετε να ντυθώμε με γούστο εις αυήν
την άκαλοισθητή εποχήν.
— Έκείν η η.—Άλήθεια, σας άρέσει; Έδωσα
μόνη μου το σχέδιο στη μούστρα...
— Σεις...—Θά έπαίρα ορκω γι' αυτό!... Άφ'
ότου ήμουν παιδί είχα ένα είδος προαισθή-
ματος...
— Έκείν η η.—Ποιός;
— Σεις...—Α! γυναικίς που συναντούσα μω
έφαινοντο πάντοτε άτελείς. Καμμία δεν μω
ήρεσεν έντελώς. Κι' έσκεπτόμουν κάθε φορά:
«Δεν είνε δυνατόν παρ' να είρω κάποτε την
γυναικα ή όποια θα πραγματωσήη το ιδέωδες
μου, θα ίκανοποιήη το γούστο μου μέχρι και
των τελευταίων λεπτομερειών». Κι' έπεφίμενα
ύπομονητικά. Είχα δικη, άφου εύθηκα έπι
τέλους το ιδέωδες μου και πιά τέλειον μάλιστα
άπ' όσον το έφαταζόμουν.

— Έκείν η η.—Ποιά είνε;
— Σεις...—Το ρωτάτε, αγαπητή μου;... Α!
όταν θυμούμαι έκείνο το φιλί που μω έπι-
τρέπατε προχθές, έκείνο το πατακό φιλάκι το
όποιον με συνεκλόνησε ολόκληρον! Το αισθά-
νεσθε πόσον σας άγαπά;
— Έκείν η η.—Είσατε βέβαιος ότι με άγαπάτε;
— Σεις...—Δεν ήμπορώ να σας άπαντήσω με
λόγια. Άφήστε να με σας το πώ μ' ένα άλλο
φιλί, με το όποιον θα σας προσφέρω όλην μου
την ψυχή... Αγαπημένη εύμορφούλα μου!...
(Είς το σημειον τουτέ φιλίμου πραγματικόν
και τα λοιπά έρχονται μόνω των).

Ο ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ
κομπλέ κι' ένα διφραγκάκι στο χέρι... τι να
κάνη;... ο, τι μπορούμε κι' έμετες...
Η Νίνα διατάζει κάπως και το γκασόν
προσθδεται:
— Τώρα σε δύο λεπτά θα είμαι έτοιμος...
'Αν θέληξ περιμένε με άπ' έξω. Θα μάς πάη
κι' ένας φίλος μου άμαξας ως το δωμάτιό μου.
Κατόπιον τούτου ή Νίνα εγκαταλείπει κάθε
δισταγμόν και παραγγέλλει μεγαλοκρεπώς δια
ν' άκούσουν οι άλλοι θαμώνες και να σωθούν
έτσι τα προσήματα:
— Γκασόν, έν' άμαξάκι, παρακαλώ.

Μ ΣΤΗΡΙΟΣ

Έγώ, ο ύποτανώμενος Π. Ναλιός του Ά-
ναγνώρου, κάτοικος Άθηνών, (έισδος: Ζαπέου
τρίτος πάγκος άριστερό), χριστιανός ορθόδο-
ξος, πολίτης έλλην και μη έξαιρετές, έπι-
σταύομαι τας τελευταίας θελήσεις μου έπι το
άψυχο τουτέου χιρτού, δια να εκτελεσθόν δ-
ταν θα είμαι έγώ άψυχο:

Δεν άφήνω τίποτε εις την σύζυγόν μου. Εις
την κνρίαν αυτήν μόνον την κατάρα μου θα
ήθελα ν' άφήσω, διότι οδέποτε ήκουσα άπό
το στόμα της ένα καλόν λόγον.

Δεν άφήνω τίποτε εις τα παιδιά μου, διότι
οδέποτε έλαβα εκ μέρους των την παραμικράν
βοήθειαν. Έχω άλλως τε υπ' όψει μου ότι α
κλήρονομία δ' αφιέρουν τα παιδιά, και τα
κλήρον τεμτέληδες, ένω είνε ύποχρεωθών να
δουλεύουν δια να βγάλουν το ψωμί των, γίνον-
ται καλοί άνθρωποι.

Εις τους παχούξ και τα φιλάνθρωπικά ιδρύ-
ματα, δεν άφήνω τίποτε εις της κινήτη; και
άκινήτου περιουσίας μου, διότι κατά σύμπτω-
σιν συμβαίνει να μην έχω ουτε κινήτη ουτε
άκινήτου περιουσίαν. Αν είνε, δεν θα ήμουν
ζητιάνος, άστεγος, άγαμος και άνόστιος, αλλά
θα είχα ύπανδρευθήη, θα είχα σύζυγον δια να
με περιποιείται, και παιδιά δια να με συντη-
ρούν, κι' έτσι θα περνούσα έγώ καλά κι' αυτοί
χειρότερα. Έπομένως το μόνον παχίμα το ό-
ποιον μω μένει ν' άφήσω είνε ή διαθήκη μου
και το πτώμα μου. Άφήνω την μόν εις τον
πρόδικον των πρω-
τοδικών, το δέ εις
τους νεκροθάπτας,
μόνονότι εν έχω
καμμίαν ύποχρωσιν
εις τους κυριούς αυ-
τούς, αλλά έστι δια
να με εύγνωμοσύνη
και ύπό τον όρον να
τελούν κατά μίαν
μνημόσυνον ύπερ ά-
ναπαύσεως της ψυ-
χίς μου.

Η παρούσα έγέ-
νετο τη 21η Μαΐου
1920, εκνήρωθη, έ-
σφραγίσθη εις φά-
κελλον, έτέθη εις
την όριστεράν τσέ-
πην του σακακιού
μου, όπου παρακα-
λείσθε να ψάξετε δια
να την εύρετε και εις βεβαίωσιν ύπογραφομαι.

Π. Ναλιός
Του Χαχαμικού ύνημοζάων
σανοοργιάν το άνάγνωσμα

Συνήτησα τον Χαχαμί-
κον στον δρόμον βιστικόν.
— Καλημέρα, του λέγω,
που τρέχεις έτσι;
— Πηγαίνω στο σπίτι
του Ίσαάκ, γιατί μ' έχει
τραπέζι.
— Φαντάζομαι, κακό-
μοιρε, τι θα σε ταιξη αυτός
ο σαργουριμένος!
— Μπιά, μου είπε πώς
θα μουξει γαλόπουλο.
— Γαλόπουλο! ο Ίσαάκ!
Μ' άβχη γαλόπουλο πρέ-
πει να το βάλεις στην έφη-
μερίδα.

Ξεράγετε τι εκάμε κα-
τόπι αυτου που του ειπα,
ο Χαχαμικός; Όταν εκά-
θηξε εις το τραπέζι του
Ίσαάκ και του δσδερβαίν
το γαλόπουλο, έβραλε ένα
καλό κομμάτι—το μεγα-
λύτερο—στο πιάτο του,
κι' έπηρε κι' ένα άλλο κομμάτι,
το όποιον
άρου έξετύλιξε μιά εφημερίδα,
το έβαλε μέσα.
— Τι κάνεις αυτό; έρωτά ο Ίσαάκ.
— Θα σου εξηγήσω, άπαντά ο Χαχαμικός.
Τώρα που έρχόμουν έδω, συνήρη σ' στον δρόμο
τόν Άβραμικό, ο όποιος μω ειπε πώς αν μω
έχρη γαλόπουλο πρέπει να το βάλω στην εφη-
μερίδα. Κι' ατ' τ' ά... α...

Κάποτε ο Χαχαμικός πήρε έναν ύπρητην-
έβραϊον κι' αυτών. Την ήμεραν της προσηή,
ψεφός του, τού έδωκε, σάν καλός άρενητικόν
έκείνος συμβουλεύς, μεταξί των όποιων; και
οι οίμαξ ύπρητές πρέπει να έχη το πόδες
έλαφρό και το χέρι καθαρό. Ο ύπρητη,
άπαντά 'πολύ καλά', ύποκλίνεται και βγαίνει,
Σε λίγο όμως έπιστρέφει δια να έρωτηθή.
— Δεν μω ειπε; αφέντη, ποιδ άπό τα δύο
χέρια πρέπει να έχω καθαρό; Ο Άβραμικός

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

ΓΙΟΥΝΤΕΞ

ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

Σγά με πολλή γλυκύτητα της είχε πάρει την επιστολήν του Φαβρό, αλλά καθ' ην στιγμήν η έδωκεν εις την τσέπην του, ο Ρόζα ύπακουσα βεβαίως εις την επιβολήν που την είχαν υποκρούσει να φέρη την επιστολήν εις αυτό το μέρος και διασθανθείσα την αποστολήν της λήξασαν άφροντιση και το πρόσωπόν της έλαβε την συνήθη ήρεμον έκφρασίν του. "Ανεκπευστον εκ βάθους ψυχής ως να ήσθά ετο κούσαν άνακούφισιν και ιδούσα υπό το σελήνοφον τον κόμητα δε Τσεμέξ, όστις την εκύτταζε με άπειρον καλωσύνην τον έχαιρετίζε: — Καλωπέρα σας, κύριε 'Ιάκωβε. "Ω! είσθε εδώ!.....

"Εσιώπησεν ως να μην έλχεν έλευθερωθή άκόμη από την τρομεράν επιβολήν και ύστερα αφηνιδίως μία τρομερά κραυγή έξέφυγε του στόθους της: — Θεέ μου! διατί να ζω άκόμη. — "Ήσυχασε, Ρόζα, της είπεν ο Γιούντεξ με άπειρον καλωσύνην, το μυστήριον άρχίζει να διαλευκάνεται. "Εγώ δεν άμφέβαλα ποτέ περί της αθωότητός σου. "Ελα μαζί μου πάμε εις τον πατέρα σου, εις αυτούς που σε αγαπούν... εις τον Ροζέ... — Ναι πάμε, κύριε, 'Ιάκωβε, ξένη έξου... δεν μπορώ να καταλάβω... είναι τόσο σκοτεινά όλα τα πράγματα μέσα εις το μυαλό μου... Ένε-κάποιο χέρι που με τραβά... ή ζω ή απ' έδω, απ' εκεί ο θάνατος... Έξηγήστε μου τί συμβαίνει!... — "Ήσυχ' υπό κάποιαν τρομεράν επίδρασιν, αλλά μη φοβείσθαι πλέον της είπεν ο 'Ιάκωβος ένδυσχρόνως την περιέβαλε διά του βραχιολόγος του. "Εχω να παλαιώσω Ρόζα, αλλά σου έγγυώμαι πως θα σε σώσω!...

ΕΠΙΣΤΟΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ι.—ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΠΑΓΙΔΑΣ

"Όταν συνήλθε πλέον έντελώς ή Ρόζα την ήρώτησεν ο 'Ιάκωβος επί παρουσίαι όλων να τούς διηγηθή τή διατρέξασα. — Δεν ήμπορώ να συγκεντρώσω άκόμη όλας μου τās άναμνήσεις, είπεν αυτή, έχεται ασχημή που νομίζω ότι άρχίζω να ένθυμούμαι και ύστερα ο νους μου σκοτίζεται και βυθίζομαι πάλιν εις τή σκοτήν... — "Η Ζακελίνα της έδόκασε την χείρα και ο 'Ιάκωβος την περιέβαλε με βλέμμα τόσο συμπνευστικόν, ώστε ή δύσνητος νεάνις έστάνεσεν εκ βάθους ψυχής που δεν ήδύνατο να τους εύχαριστήσει και έξηκολούθησε συγκεκινημένη: — Θα νομίζετε βέβαια πως δεν θέλω ν' άπαντήσω εις τή ερωτήματά σας και όμως αν ήξευρα πόσον ύπερβαίω! Μου φαίνεται πως έχω διαρκώς έμπρός μου την εικόνα του πατρός μου που με κατηγορεί και με όλας τās διαβεβαιώσεις του Ροζέ ότι με άγαπά αιδωμόνως πάντα μέσα μου πως και αυτός με ύποπτεύου. — Ρόζα, άνεφώνησεν ή Ζακελίνα. Ρόζα, τί εινε άταπό λέξ;... ήσυχασε, σε αγαπούν όλοι όπως και πριν και θα σου το άποδείξω με πολύ γρηγορά. — "Ω! δεν σας άδικούσα δι' αυτό... έξηκολούθησεν ή νεαρά κόρη με τόνον φωνής ήρεμον. "Ήσαν όλα έναντίον μου, όλα με κατηγορούσαν... ήρπασεν άποϊόμως την χείρα του Γιούντεξ—μή νηλείσαν πλέον όλα, δεν εν' έτσι, κύριε 'Ιάκωβε; Θά έχω ούς ύπερασπιστήν, δεν πρέπει να φοβούμαι. — Μα όχι βέβαια. — Μα σκεφθήτε, κύριε 'Ιάκωβε, αν δεν σας συνήθων εις τον δρόμον και αν δεν με έπαύονται με τόνον καλωσύνην τι θα έγινώμην! "Ω! Θεέ μου! φυλακιστέ με αν εινε άνάγκη, φθάνε να σωθώ από τον τρομερόν αυτόν έφιάλτην! — "Ο 'Ιάκωβος την έπλησίασε και της έπιασε το χέρι με καλωσύνην. — "Ήσυχασε, Ρόζα, της είπε. Εις το έξής θα είσαι υπό την προστασίαν μου... και δεν θα ήσυχάσω αν δεν άνακαλύθω την κλειδα του μυστηρίου, αυτό σου το έγγυώμαι! Και τώρα άφησε να σου κάμω μερικά ερωτήματα. — "Εν πρώτους διάβασε αυτήν την επιστολήν! — Και ο 'Ιάκωβος της έδειξε την επιστολήν της εις την όποιαν διατεινέται ότι ήτο θύθασ. "Η Ρόζα την άνεγνώσθη και βεβαίωσεν ότι ήτο ίδιή της. — Και αυτή την ήρώτησε πάλιν ο κόμης δεικνύων την άλλην έν τή όποιε έδίδωσεν τον έαυτόν της ως έννοχον. "Η νεαρά κόρη την εκύτταζε προσεκτικά και όσπευσε να άπαντήση. — Σας άναμνήσκω ότι δεν την έγνοουν έ-ώ

αυτήν την επιστολήν! — "Εν τούτοις ειπε το γράμμόν σου. — Το όμολογώ, πράγματι εινε άκριβός το γράμμόν μου. — Δεν ένθυμούμαι τίποτε; — "Όχι, κύριε 'Ιάκωβε, από την ώρα που έλιποθύμησα εις την όλην του Σηκουάνα δεν έξυπνησα παρά την στιγμήν που με είδατε... δεν ένθυμούμαι τίποτε άλλο... μου φαίνεται σαν να ήμουν πεθαμένη... — Κι' έγώ το ιδ' ο... διέκοψεν ή Ζακελίνα με τόνον φωνής ύπόκοφον, το ύιο συναίσθημα είχα κι' έγώ χθές την νύκτα. "Ο Γιούντεξ κύταζε προσεκτικά και τās δύο αυτιάματα τās όποια άπ' αυτόν έπεριμαναν προστασίαν και δεν ήζήτησθ ή συγκρατήση έν οίγος άνησυχίας, όστις ήσθάνετο ότι το κακόν πεισμα έξηκολούθη να πλαναται περί της οικίας άπειλούν να πληξή και πάλιν άγαπητά του πρόσωπα. Δεν έπρόφραγεν έν τούτοις λέξιν άλλ' ένδομήκως έλαβε την άπόφασιν να πολεμήση μέχρις έσχάτων και ή άπόφασιν αυτή έρωτίσσε τόνον το ώραϊόν του πρόσωπον, ώστε ή Ζακελίνα λαβούσα διά μιας θάρρος ανέ ραβεν: — Ναι, άς μη φοβούμεθα πλέον! ο 'Ιάκωβος εινε αρκετά δυνατός διά να μάς προστατεύσθ!

"Ήνοιξε τās άγκυλάς της και έδεδθη την Ρόζαν ειτα έφώνασε τον Ροζέ και τον Μίλτον οίτινες έσαντο εις την άλλην άκράν της αιδούσης και τους παρότρυνε να ένταλασθού και αυτοί την νεάνια της; όποιος ή έννομοσύνη ήτο αρκετή έκφρασε έμπιστοσύνης και άγάπης. — "Ω! Μπαμπά! ένθυμώσθε, πρέπει να εύχαριστήσετε τον κ. 'Ιάκωβον, όστις του όφειλω τόσα πολλά!

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

"Όλιγα στιγμάς βραδύτερον ο Γιούντεξ έλεγεν έμπιστευτικώς εις τον άδελφόν του. — Είμαι άναγκασμένος να λειψώ όλίγον από το Φρονιτάκι άρκετά μόνον να σου είπω ότι έτοιμάζω δι' άποψε πόλεμον έναντίον των κακούργων, πόλεμον, ό οποίος δεν θα εινε βεβαίως τελειωτικός, άλλ' όπωδότησε άποφασιστικός... Κατά την άπουσίαν μου σου έμπιστεύομαι την Ζακελίνα και την Ροζάν. Δεν εινε άνάγκη να το έννοήσουν, άλλα προσάθετε να τās έχρησ υπό διαρκή επίβλεψη. (Άκολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Πετώ την σκούφια μου από χαράν—όπως θά έλεγε και ο Μητρούσης—διότι έχω αυτήν την εβδομάδα να έγκρινω πολλά καλά έργα. Και σάς παρακαλώ άλλοτε, κύριοί μου, να μη με μαλώνετε ως πολύ άποθημόν, άφού βλέπετε ότι πρώτος έγώ εύχαριστοίμαι να λοβώμαι καλά έργα, ώστε να είμαι εις θέσιν να τα έγκρινω. Και λοιπόν έγκρινω τās ποιήματα της; ός Ψευτίου Γέλιου και τών κ. κ. Χ. Μαρκ. (ή έπαγεφασίς σας μ' εύχαριστά' δι' το άλλο δεν είχα ύποπτευσθί σας, πάντως άντελήφθην ότι δεν προήρχε: ο από γυναικειο χέρι' οι γυναίκες δεν γράφουν συνήθως με τόνον διονυσιασμόν. Θουμύσιον ήτο) Μ. Κέλλα (το Βλάμιου). Δ. Δούλη (Τραγούδι). Όλοι σάς εύχαριστούν' ήμπορείτε να μου στείλετε την συλλογήν, να την διαβάσω και να την έπιστρέψω κατόπιν, ή Χ. Γαλιτσιάτου (Αισχροκρεδείς' μεροί). Γ. Σολωμού (Κοιμητήρ), Μ. 'Αθηνήλη (Τα Σπυριάνα καλά το έκασαλίον άνδρας εινε), Ν. Γκιμπογιώτου (Βράδυ. Δόταυτοχρόνος οδδεις έγκρινομαι) και Γ. 'Ελάτου (Πόνος). Με πολλήν εύχαριστήσιν θά ένέκρινα το «Κόκκινο Γέλιου» δις Λιάνα Μαρσίη, άλλα το μόνον που μ' έμποδίζει εινε ότι το βρήσκω μεγάλο γιά την συνθησμένην συνηγορίαν. Μπορείτε να λάβετε μ' αυτό μέρος εις τον Φιλολογικόν μας διαγωνισμόν τον όποιον έπροκηρύξα εις το προηγούμενον φύλλον, άρκει να προσθέσετε δύο λέξεις με τās όποιες να έξηγηται ένταχθέντα εις τήν περί τρελλή; και να μου το ξαναστέίσετε. "Όσο γιά το ποιήμα μόνον εις την διατίπωσιν έχει μερικά άναπόφευκτα άλλως τε δι' κάθε πρωτόλειον, λάθη. 'Επιτίω να είμαι εις θέσιν να έγκρινω το δεύτερον που θά μου στείλετε. Και σεις, δις Εύστ. Τζώνη, γράφετε άρκετά καλά και ίδιως με βαθείαν σκέψιν. "Όμως μην κινείτε φιλοσοφίαν μόνον εις τās έργα σας, γράφετε όμως ένάντιον σε θέματα κάπως πιο συγκεκαμημένα, πιο άντικειμενικά, και τέτοια κομμάτια εύχαριστός θά τα έγκρινω. Σεις κ. Γ. 'Αρμούδ, περιποιηθήτε λίγον τον στίλον σας, μη μεταξέρισεθε κοινότηας και θά ίδητε ότι θα βγη από τή χείρα σας κάτι καλό. Πεγνυραφές, και της φύσεως μάλιστα, όμι κ. Δ. Κλουβ. 'Επίσης δεν δημοσιεύω πραγματείας κ. Ε. Β. Κ., χρονογραφηματικές κ. Β. Καμπύλ. και τέτοιους διαλόγους κ. Χ. Κοκολ. Το «Έγρε» κ. Κ. Μανώλες. εινε νοσημιμο ως έμπνευσις, άλλ' άποτυχία ως έκτέλεσις και μερικώς λέξεις του σοκάρουν. Το «Έλα» κ. Κ. Γερακιε, δεν λέγει τίποτε πρωτότυπο, όλα τα ίδια και τα ίδια. Ποιήμα δεν εινε να συναρμολογήσετε εις στίχους δύο τρεις κοινότητας ερωτικής φράσεως, πρέπει να λέτε και κάτι. "Όμι κ. Γ. Μαργ. ή Πρωτομαγιά δεν εινε καθόλου καλή.

"Αν ήμπορείτε να μου στείλετε τέτοιες μικρές μεταφράσεις με μεγαλύτερον όμο; έπιμελείαν διαλεμμένες, θά σάς δημοσιεύω από καιρού εις καιρόν καμμίαν, κ. Κ. Τρουκίδη. Και σεις που μεταφράσετε από τ' Άγγλικα κ. Τ. Παρίση, στέλνετε μου εις πεζόν μεταφράσεις μικρών τραγουδιών, να μου σημειώσετε όμως και τ' όνομα του ποιητού. "Αν είχα τ' όνομα του ποιητού θά έδημοσιεύω και το «Φίλημα» που εινε χαριτωμένο.

Την παρακολούθω αυτήν την ύπόθεσιν, κ. Χ. Κ., δεν ύπάρχει όμως τίποτε ένδιαφέρον καινούργιον να δημοσιεύσω. "Ο κ. Μπένιν μαλιτοβαίεται να διαλευκάνη το μυστήριον, διχο και να κατορθώη πολλά πράγματα. "Η τελευταία πληροφορία των Παρισίων έφημερίδων εινε ότι ή άνδρις διπλόστος την υπό του Λαγδού πλαστογράφην τών ύπογραφών τριών εκ τών έξαφανισθέντων έφορμών του. "Η δίκη δεν ήρχισεν άκόμη.

Υπενθυμίζω ότι εις το προηγούμενον φύλλον, προεκήρυξα διαγωνισμόν διηγηματικόν και εϋθυμογραφηματικόν, έχω δε την άξιόσιν να λάβω και όλοι οι καλοί άναγνώστα-συνεργάται μου μέρος. Διαβάστε τους όρους και στείλτε μου. Και σεις, κορίτσια. "Όλιγον θάρρος χρειάζεται.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ!
Πέρασε ή μπόρα και παντού σκοπιστήκε ή γαλήνη κι' άρχισαν πάλι κεί ψηλά να λάμπη ή σελήνη, που είχε μέρες να φανή, τον κόμον να φαίνεται γιά τās μαύρα σύννεφα την έλανε καλήν. Τώρα προβαίνει λαμπερή κι' άγάλα άμεινίζει, και με τ' όφός της το γλυκό ή φύση μας φωτίζει. Κυπαρισσία Ματίνα Βετσαγοπούλου

Εκδόσεις.—Κλαυδίου Μαρκίνα «Ραγισμένα Σήματα». Εινε ένας τόμος ποιημάτων, προσφάτως εκδοθείς, μέσα εις τον όποιον βρσκει κανείς τās προ-έφη άρ-ετή καλ' ή ετ.

Το δημοψήφισμα καλλονής

ΠΟΙΟΙ ΑΙΩΡΑΙΟΤΕΡΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ;

Φαίνεται ότι πολλοί από τās μεταφράσας εις το δημοψήφισμα άγαπητάς άναγνωστέρας δεν έδάρωσαν καλά όσα έργαμα περι' του τρώπον κατ' όν τον όποιον θά διεξαχθή και έξακολουθούν να μου ύποβάλλουν διαφόρους άποφάσεις επί των όποιων έχω άπαντήσει ήδη. Διά μίαν λοιπόν όκμήν φράζω και διά να μην άπαντώ εις την κάθε μίαν ξεχωριστό, έπεξηγώ ότι το δημοψήφισμα της Καλλονής θά διεξαχθή ως εξής:

"Ας ύποθέσωμεν ότι μου στέλλουν τās φωτογραφίας των έκατόν έν όλω κυρία και δεσποινίδες ώραιά. Αί φωτογραφίαί αυτές δεν θά δημοσιεύθουν όλοι εις την «Σφαίρα». "Όχι. Θά συγκροτηθή μία έπιτροπή άποτελεμένη από τον κ. Άρμισντάκη, την διδα Αλεχ, ένα ζωγράφο, ένα γλύτην, ένα θεατρικόν συγγραφέα, μίαν πρωταγωνιστήσαν ήθοποιόν και την διενεργούσαν το δημοψήφισμα, ως εισηγητήσαν. Θά ύποβάλλω λοιπόν εις την έπιτροπήν τās 100 ή 150 ή 200—όσας λάβω—φωτογραφίας, με τās χαρακτηριστικά έκαστης, άλλα δίχοις τ' όνομά της, και ή έπιτροπή έξ έδω αυτών θά εκλέξη μόνον τās 25 ωραιότερας. Και μόνον αυτών τών 25 ή φωτογραφίαί θά δημοσιεύθουν εις την «Σφαίρα», τών άλλων δεν θά δημοσιεύθουν. Προσέξαι το καλά αυτό. Το τονίζω, διότι μία δεσποινίς μου γράφει ότι διατάζει να μεταξή του δημοψηφισματος δι' αυτόν άκριβώς τον λόγον (έπαναλαμβάνω τās λόγια της). «Νά στείλω έγώ τήν φωτογραφίαν μου, με την ύεάν ότι είμαι ώραία να δημοσιευθί εις την «Σφαίρα» και ν' άπο ρφθώ ως μη ώραία, βρσκα ότι αυτό θά με εκθέσει κάπως». Αν έφρόνιτο να γίνη έ-σι δεν θά είχατε άδικόν, φίλη δεπ'ινίς Μ. Σ. Και έγώ γυναίκα όμως είμαι, έχω κι' έγώ κάτι μέσα μου από την γυναικειαν φιλαυτίαν, και γι' αυτό έκαιόσις τās πράγματα κατά τρόπον ώστε να μην ύπάρχη κίνδυνος ουτε σεί, ουτε άλλη καμμία να εκτεθή. Το θά μου έ-σιλάτε την φωτογραφίαν σας; δεν θά το ζήτην κανείς άλλος έκτός έμού. Τάλλα έξ μέλη της έπιτροπής; θά ίδωιν την φωτογραφίαν σας, δεν θά ίδωιν όμως τ' όνομά σας, ώστε ουτε μεταξυ αυτών να ύπάρχη φόβος να εκτεθή. Τώρα ειν υπό της έπιτροπής; δεν σκαλεχθήτε μεταξύ τών 25 καλλονών, δεν θά γίνη πλέον χηρική ουτε του όνομάτός σας ουτε της φωτογραφίας σας (είν όποιαν μάλιστα, αν θέλατε, θά σάς την έπιστρέψω τότε). "Είν όμως σκατά; εχθή εινε μεταξύ τών 25, τούτο σημεινει ότι θά ά αγνοισθήτε έπισημως ως καλλονή και κατά συνέπειαν πρώτ' όλης θά θέλατε να δημοσιευθί ή φωτογραφία σας. "Εννοήσατε; Αί 25 φωτογραφίαί που θά έλεγχοιν υπό της έπιτροπής; και θά δημοσιεύθουν εις την «Σφαίρα» θά εινε ά επισημως άνεγνωρισμένα ομαίόσικα γυναικεί της; 'Ελλάδος, άπ' όσας δηλαδή θά λάβουν μέρος εις το δημοψήφισμά μας. Αί 25 αυτές θά δημοσιεύθουν άνα ή, εις πέντε συνεχή φύλλα ή; «Σφαίρας», εις 5 σειράς δηλαδή εις τήν α' σελίδα, εις κείσε όμοιόμορφα και ίσων διαστάσεων, με τās χαρακτηριστικά που εξήγησα, υπό την όνομασίαν ενός άνδρος, και το πραγματικόν τών όνομα, δι' όσας θέλουν. Μόλι; άρχισή ή δημοσίευσις θά κληθούν οι άναγνώσταί να ψηφίσουν από κείσε εκ τών 5 σειρών την κατά την γνώμην των ώραιότεραν. "Ετσι εις το τέλος θά εκλεγή από κείσε σειράν μία ή ώραίοτέρα. Θά εκλεγούν δηλαδή εκ τών 5 σειρών 5, αι ώραιότερα μεταξύ τών ήδη άναγνωρισθέντων όμοιόσικων. Αί φωτογραφίαί τών 5 αυτών θά δημοσιεύθουν εκ νέου όλοι μαζί εις την «Σφαίρα» και τότε θά κληθούν εκ νέου οι άναγνώσταί να εκλέξουν την ώραία έναν πάλιν μεταξύ αυτών. δηλαδή την Β βασιλισαν της; Καλλονής; της; 'Ελλάδος. Τότε θά λήξη το δημοψήφισμά μας και τότε θά στείλω την φωτογραφίαν της; Βασιλισσής της; Καλλονής; εις την Παρισίαν «Ζωγράδι» διά να συναγινώσθ εις το διεθνή δημοψήφισμα με τās Βασιλισσας της; Καλλονής; και τών άλλων Κρατών.

"Επιτίω να ξηγηθήν αυτήν την φράζν σαφώς ώστε να μη μένη καμμία πλέον άμφιβολία.

"Ενθουσιασμένη κυριολεκτικώς από τās δύο φωτογραφίας σας δις Τυτικά Μιχαηλίδου. Συνεχρόνως εις την θαυμασίως θεικικην μορφήν σας όλα τα άδρά χαρακτηριστικά του τύπου της άρβαστου Σπυριγιά; έμφορμής. Το προφίλ σας ίδιως δικαιοέγη πλήρως εκείνου που μου έμπιστεύεσθε: "Οτι είσθε ή πρώ ή έλληνης ή μετά την α' άλλην η της; Σμύρνης; άνησθηθείσα μετά έλληνο; άξιωματικου της; ξηφός Περιμένω μόνον να μου στείλετε και τās Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σας, χρώμα,

μάτια, καλλία, άνάστημα, ήτικία, και ύπόνη όνομαίαν ποιού άνθους προτιμάτε να διαγωνισθήτε. Και σεις πρέπει να μου στείλετε τās γαρυ κηριστικά σας, δις «Βοκαμβίλια». Καλλίτερα που δεν εινε χρωματιστή, θά έπιτύχη καλλίτερα εις το κείσε. Γιά τās σολιδια έμμεθα σύμφωνον, έννοια σας και το καταλαβαίνουν όλοι. "Αμα λήξη το δημοψήφισμα σας την έπιστρέφω.

Πρωτόν την μεγαλύτεράν φωτογραφίαν σας, δις Εθαγγέλια Χαρολαμπάκη. "Αν έν τούτοις βρσκατε ότι δεν σας άποδίδει καλά, μη διατάσετε να βγάλτε άλλην φωτογραφίαν, μπουσούν μόνον, και να μου την στείλετε "Εχετε άκόμη καιρόν. Κατά την γνώμην μου καίσει έχετε άρκετά έλλάς. Είσαθε ή πρώτη που μου στέλετε από το 'Ηράκλειον.

"Ελαβα τās φωτογραφίας σας κυρία Πελαγία Γιαννούση και διδες Άδρα Α., Φαροπούλα, Λουκία Δεδ', Μελτ. Κ. και "Αγνοίος ύπ' άρ. άρ. 2. Διότι μου έστειλε και άλλη ύπ' αυτό το ψευδοώνυμον. Μην άνομοποιείτε, κ. Α. Φ. Π. Και διά τās άνδρικές καλλονές θά προκηρύξω δημοψήφισμα, άλλ' άργότερα. Αί κυρίαί και δεσποινίδες προτιμούνται, βλέπετε.

Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΟΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ

"Αναλλάσσω μακροσκελεις επιστολάς με χήρας και δεσποινίδας. Σκοπός να διασκεδάσω την μοναχίαν της φυλακής μου. Χρήστος Λιαγκούλας, κατάδικος. Φυλακή 'Αθήρων.

Νεαρός δεκαετής του Μετόπιου ζητεί άλληογραφίαν μετά δεσποινίδων από 16 ετών μέχρι 22. Προτιμώ Αίγιον, Πατρών, 'Αθηνών, Καλαμών, Βόλου, Σμύρνης και Κορινθίας. Σκοπός γνωριμία, φίλια, άποκατάστασις. Γράφατε τάχιστα. Διεύθυνσις: "Το Ξηροπέδιον Περιστέριος 11ου λόγου, 1ου Πεταίου Συναγματος II Μεραρχίας. Τ.Τ. 907 Μίσιπον.

"Στην ψυχήν της; Γυναίκας. Δύο μήνες μόνον τώρα με κρατείσι με άνεξήγητο αγή. Γιατί; Μουσε να μη ψάγω πάλι γιά την 'Οναίκα... και όμως έμ' ή ίδια με κάνει να ψάγω τώρα γιά Νένα! Γιά το χατήρι σου θά κρατήσω άκόμη λίγη ύπομονή. "Αλλά σπυσι. Φιλήδων; Poste restante Δράμα.

Εισδοχίσις. Ποιστή; εκδοθείς έν Πατρικ νίνον δεκαετήμωρον εις ύποναρμημόν περιόδιον «Θησαυρός». Ζητούνται άνασκορηται εις όλας τās πόλεις με ίκανοποιητικά άμμοβία. Άποσπώνται εις τās γραφεία αυτού. Τέρμα όδου Μαζώνων, έναντι 'Ενιαίας, Πατρικ.

Εύχριστό, Φλοισός, 'Γάνινη, Ούρανοκάρδη, Σωτηρόπουλε Β. Δ. "Εγγραφα. 'Ιδανική 'Ονειροπόλος. "Αναλλάσσω c. p. και επιστολάς με άπαξάπαντα. Σκοπός ή γνωριμία. Τάσσον Λιακουάνων, Βενιζόου 119. Περαία.

Νέος ύπηρετήν εις το μείσιπον άναλλάσσει c.p. και επιστολάς μετά δεσποινίδων μορφομένων μόνον εις 'Αθηνών. Γράφατε «Σβώσιμον 'Ονειρον» 10ου λόγου του Πετ. Συναγματος Τ. Τ. 907.

"Αναλλάσσω μετά δεσποινίδων επιστολάς παντός θέματος. Άπαυτώ τάχιστα εις οιακόδηποσ ερωτήσας. Γράφατε «Όρρα» Γραφεία «Σφαίρας».

"Αναγνώσταί! Αναγνώσταί. Ειστρομένη εις το σάλον της άγαπητής μας «Σφαίρας» ζητώ την άναλλαγήν καρτών και επιστολών με νέους και νέας. Γράφατε Δα Νίχην Κομμά Ρ. κ. Αμφιλοχίαν.

Δίλοισι. Εκδοθείς προσήγως νέον εικονογραφημένον περιόδιον «Πατρακή» 'Επιθεώρησις. Ζητούνται άνασκορηται δι' όλας τās πόλεις με ίκανοποιητικά άμμοβία. Άπαυθώσεται εις τās γραφεία αυτού. Πανταπόσσης 52 Πέτρας.

"Αναλλάσσω κάρτας προτιμώ δεσποινίδας Λαμίας, Χαλκίδος, 'Αθηνών και Σάμου. Σκοπός άγνη και άναστερόδουλος γνωριμία. Ποιού λυπηθήτε με. «Συντεμμένο Σαμωτόπουλον» Ρ. Γ. Λαμίας.

"Αρβόν της Γρανάδας. Δέξασθε άναλλαγήν; «Άκροπόλ' 'Εβρέ» Γραφεία «Σφαίρας».

"Ο «Έρωτιστής» επανέβηεν εκ ταπεινού μακρού εκήμισε το βότανον της παρηγορίας το όποιον διαθείσι μόνον διά τās

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ' Στρώσ' του βράδ' μ' πρι- χούπλαιιάς; καταμπρου- στά σ'τα κουνίσματα κι κ'άνι π'ντακόσις μιτά- νοιες. βίλι τ'άμμα νά π'ας ξ'πόλ'τη ξ'ξ' ώρις δρόμου στου ξουκλήσ' τ' 'Αη-Παντακράτουρα, κ'άνι συλλαλητήριου κ' 'άλ'τ'ανεία, κ'άνι τέ- λους δ, τ'μπορείς κ' 'δ'ε' δύνεσαι κ'ι περικάλα του Θεού νά μ'ή δώκ' κ'ι ψηφ'

στή ίκεσθ' του νομ' υσκέδιου γιά του διαζύ- γιού στή Β'λή, γ'α'ί σ'άν κ'άν κ'ι ψηφ'σ'τή, π'ας χαμ'έν' σ'άν του Μασούρα κ'ι σ'άν τ' Χαρα- μαντά τ'α γιλάδια Ουδειθι θά μ'ι ματαϊδής σ'τα μάτια σ' κ' 'άν μ'ι ματαϊδής γράφτου μ'. 'Οι, κουρούδου είμι, σ' πέρασ' απ' τ'ν ιδέα, νά μ'πουρώ νά σ'ι ξιφουρτουθώ κ'ι νά μ'ην του κά- νου, ούρη μ' 'άρα ξισαμ'έρουτ' απ' μ'ώης π'ρίσ' του π'λιεμόν' πέντε χρυσάκια τώρα μ'ι τ'ς τσι- ριμάνιες κ'ι τ'ν ξιρουκιφαλιά σ'. 'Αμ' τι θάρ- ριψις, ούρη κουρκουτόμναλη, π'ώς δέ θά νά- βρ'σκαμαν του δικηου μ'ος κ'ι 'εμεις οί άντρις κ'ανιά βουλά; Ού γάμους, καταπ'ως του λ'έει ένας άμπελουφ'λόσουφους, είνι ένας ντουρβάς μ'ι λ'νινηντα λ'ννη φ'είδια κ'ι 'ένα χέλ' μέσα. 'Απλών'ς του χέρ' σ' σ'τα στεραβά κ'ι 'άν π'ιάκ'ς του χέλ' καλώς ξ'χ'. Που νάν του βρη; δ'μους του χέλ' μέσα σ'τα λ'νινηντα λ'ννη φ'είδια; Κα- λουπίγερο π'ράμμα τ'ώχ'ς; Κι' απ' 'έσ' γένιτι κ'ι' ούλοι φ'είδια παίρν'νι κ'ι' ούλοι κ'αίγουντι στου γάμου. Τώρα δ'μους μ'ι του νέου νομου- σκέδιου γιά του διαζύγιου τ'α π'ράμματα άλ- λάξ'νι. Σά δέ β'γήκι καλή ή γ'ναίκα απ' π'ή- ρις, τ'ς δίν'ς τ'α παληουπάκ'ια στου χέρ' κ'ι τ' στέλν'ς άπουκ'ει ποθ'ιθι. Γ'λιέπ'ς ν'ιά κουπιλ- λούδα, σ' καλαρέσ' τ'ς καλαρέης, τ'α συμφο- ν'ν'ι κ'ι σ'αμ'γ'ιτι στου Ζάμπειου. 'Η π'ρώτ' κ'βέν- τα π' θά β'γάλ' ού στουμας τ'ς είνι νά σ' 'ά- ρουτήσ' : - Θά μ'ι π'άξ'ς χ'σ'ό μ'ι; - Θά σ'ι πάρου άσ'μ'ένιου μ', τ'ς λιές σου.

Σ'ι λ'γουν τ'ν παίρν'ς, σ'ι παίρν', παίρνιστι χερουπόδορα κ'ι σ'ταίνετε του τοαρθ'ι σας νά πουρέψ'ε άντάμα ούλα σας τ'α χρόνια. Τ'ν π'ρώτ' μέρα γ'λιέπ'ς π'ώς θέλ' 'έναν π'ριδρονιμου κ'ι μ'σόν νά φάη. Τ' δευτέρ' γ'λιέπ'ς π'ώς είνι άκαμάτρα κ'ι δέ θέλ' νά σ' π'λύν' κ'ι νά σ' μ'παλώσ' τ'α σ'κ'τιά. Τ'ν τρίτ' σ' χαλιεύει κ'ι- νώργια ντουαλέττα. Τ'α γ'λιέπ'ς ή άφιντιά σ' ούλ' αυτίνα, παίρν'ς κ'άβου π'ώς ού γάμους σ' β'ήκι τ'ξίφους, τ'ν π'ιάν'ς απ' του χ'ράκ', τ'ν ξιβγάν'ς ώς τ'ν πόρτα κ'ι τ'ς λιές : - 'Αει, καλό μ', σ'τα γουν'κά σ' νά σ'ι κατ'ς'νι σ'ά θρι- φτάρ' γ'ρούν' κ'ι νά σ' 'έγι νά κ'άθισι μ'ι σταυ- ρουμένη τ'α χέρ'για, γ'α'τι γ'ω δέ σ' κάνου. Εί- μι ψύχα ζαβός; κ'ι ζιρβουδ'εμ'τους κ'ι δέ θά κ'ο- λουπιόσ'μ'ι άντάμα. 'Αειτι...

Τ'ς δίν'ς κ'ι ν'ιά κ'λουσιά σ'τα π'ισ'νά τ'ς κ'ι όξου απ' τ'ν πόρτα. Κ'ι' άν 'έχ'ς όρεξ' κ'ι δέ ζουματίσ'κ'ις απ' τ'ν π'ρώτ' βουλά, ξαναπαίρν'ς άλλ', τ' ματαδιών'ς κ'ι τ'ράβα κουρδέλλα. 'Εσ' ναι, 'έσ' του νογγάου, κ'ι μ'ι τέτοια ζουή άς πάη κ'ι του παλιάμπιλου. 'Οι νά σ'ι φουρτών'νι 'ένα διάουλου άπανουθ'ιό σ', όπους λ'ιέν κ'ι οί 'Αρτ'νοί, κ'ι νά μ'ην μ'πουρής νά τούν ξι- κουλλήης απ' του β'έρκου σ' μ'άειδι σ' διφτέ- ρα παρησία!...

Γ'ιά ταύτου σ' λ'ίους κ'άνι σ'λειτουργα κ'ι λ' ξάψαλμα κ'ι πατερεμά νά μ'ην ψηφ'σ'τή του νομ- μουσκέδιου, γ'ιατ' άλλ'οιώς γ'σιά σ' κ'ι' άντ' ου κ'ι' άπου δ'ω π'άν' κ'ι' ο άλλ' Μ'ητρούς Κουρνούγαλους

ΕΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΑΝΑΓΝ.

Δουλούδια μ'ρωμένα έξω μ'αζέψει όχι από κήπους άλλα μέσα απ' την καρδιά ένα στεφ'νι ή ψυχή μου σούχει πλέξει γιά τή γιορτή Σου άγάπη μου γλυκειά. Χρόνια πολλά σου εύχομαι νά ζήσης κ'ι εύτυχισμένη τή ζωή σου νά διαβήης κ'ι' ότι όνειρα έχει πλάσει ή ψυχή Σου πραγματικ'ις ζητα σου εύχομαι νά λ'δής. *Ευγενές 'Ιδανικόν.*

'Ο α' τόμος τής «Σφαιράς» χαριτόδετος, πωλείται εις τ'α Γραφεία μας αντί δραχ. 12.

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ

Μπόλ'ικα δράματα τιμής εσχάτως μ'ας ξαφνιάζουν κ'ι' οί άδελφοί τ'ας άδελφάς ώσάν άρνάκ'ια σφάζουν. Οί χρονογράφοι βρήκαν θέμα γιά νά δογιάζουν κ'ι' ε'ι συγγραφ'ι; θεατρικά δράματα έτοιμάζουν

Μεταξύ άλλων βρέθηκε νεκρά κ'αι μία δούλα άρράτη νόστιμη πολύ κ'αι νέα ή καύ λενούλα! Θύμα δέ φόνου άλλου τήν λέν κ'ι' άλλοι αυτοκτονίας, μ'ά εγώ φρονώ π'ώς π'ρόκειται περ'ι δ'ου λοφονίας.

Τό δάνειον εκάλυφθηκε πλέον εξ ολοκλήρου κ'αι όλοι τώρα καρτερούν τήν εύνοιαν του κλήρου. Γ'ι' αυτό αι γυναίκες; τώρα ζητούνε σ'τας συνεντεύξεις τ'ας φιλικάς όμολογίας λαχειοφόρους, κ'αι όχι πλέον ερωτικας.

Οί 'Αθηναίοι παραπονούνται κατά του άθ'λλου αυτού μηνός κ'αι δέν μ'πορούνε νά εξηγήσουν τι παθών βρέχει ό ουρανός. 'Εγώνομιζω του όπάτσης; ήλθεν εις σ'αφρονίην με τόν Θεόν νά καταβρέχη ένεκα ή σ'κ'ινη όλ'ων τούτ'ς δρομούτ'ων 'Αθηνών.

Ο ΠΥΜ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ήγουν όμιλία επίκαρροι

Κεσάτια, άδελφοί, κ'αι άναπαράδια δεινή, τό όποϊον τ'α ίδια τ'ων ιδ'ων. Ούκ μεταβαίνουσι καλώς αι έμπατ'αι δουλείαι κ'αι με δέρουσιν κακοήθεις άψιλ'ια, ήγουν τι ε'ίλας 'Ιωάννη; τι ε'ίχον πάνδα, κ'λ' ε'σον τήν μοίραν σου κ'αι κ'άμον στήν μπάνδα όπως διαβοδ'ουν οι όν'π'λουτοι έμβ'ακάλα κ'αι μ'ανάβα

ολπερ ποιόδοι μακροβούτια εις τ'ας χιλιάδαι. 'Τνα τί μ'ή γ'ίγνω κ'αγώ νεοπλουσίους, ό έμβ'ολ'ξ κ'αι έμβ'ορδούσιος κ'αι γ'αρ ούχ' ειμι κ'λεπταρ'ας κ'αι καταφερν'ξικος, δι' ό' και τελεπτήσω εν τ'ή ψαθ'ι άδικως τό ότοϊον μ'κ'άρριοι οί άγαπώντες κ'αι βοτ'ώντες τό περ- [τοφόλιον του πλησίον.

Ο Αγκαθ'άγγελος

ΣΑΠΩΝΕΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟΙ

'Η «Σφαιρα» έπωφελήθη, χάριν τ'ων άνα- γνωστ'ριών κ'αι άναγνωστ'ών της, μ'ιας παρου- σιασθείσης ευκαιρίας νά συμβληθ'η μεθ' ενός μ'εγάλου 'Αγγλικού Οίκου ει ών πολυτελείας κ'αι έπέτυγην όπως τ'ης παρέχονται όσα ειδη διαθε ή ό Οίκος ούτως εις τιμήν καταπλη- κτικώς κατωτέρων τ'η; ε'γοραίας. 'Ως π'ρωτον δείγμα παρελάβουεν άρκετά κουτιά σαπώνων πολυτελείας άρωματικ'ών κ'αι ποιότητος εκλε- κτής. Τούτ' σαπώνας τούτους διαθέτομεν εις τ'ας άναγνωστ'ρίας κ'αι τ'ους άναγνώστας μ'ας άκριβ'ός εις τό κόστος των.

Τα 12 κουμάτια, δια πορ'ετικ'ού ε'καστον ά- ρώματος, μέσα εις κουτί από καρτόνι, παρα- δοτέ εις τό γραφ'ει μ'ας Δρ. 16. 'Αναλαμβάνουεν κ'αι τήν διά ταχυδρομ'ιου άπεσ'ολήν με επιβάρουσιν μ'ιας δραχμής κατ'ι δωδεκάδα Τό καθ'ένα κουμάτι Δρ. 1.50 'Όσαι κ'αι όσοι επιθυμοῦν δύνανται νά επι- σκεφθ'ουν τ'α γραφ'ει μ'ας ή νά μ'ας γράψουν. 'Αργότερα θά λάβωμεν κ'αι άλλα ειδη, άρώ- ματα κ'λπ.

Από την ζωή των νεοπλουτών

ΡΟΚΦΟΡ

Εν 'Αθήναι τι 15 Μαΐου.

'Αήδιμον μ'τερ μοι

'Ηκουσόν με νά, μάθις πόσων; με στεναχορι κ'ε μ'αι συνζ'ιζει έετούτος ό σύζ'ηξ' μου, τό όπ'ηον του ήπον έχ'ηθ'ές νά φέροι δέληγον τεριόν. Μό ε'φαιρε, αλλά δέν Ιταν φέροτα μ'ουεϊδε κ'ασκα- β'ίλην, πέσηξ' ήντουν Ροκφόρ, ήηροπαηκόν δηλαδ'ις. Τώ ήδα κ'ι εγώ τηλιγμένο μετ'α χροσ'ό χαλτήρον, σ'άν τό τσικολ'άτων κ'αι ήπα π'ός κ'άτη ε'ί'ς. 'Επίγα σ'τ'ιν κοζ'ηνα ν'άν τό βάλω ει; τό π'η'ον, κ'άνο νά τό κόψω κ'αι τ'ή νά ήδ'ω. μ'τερ μοι, γ'ιομ'άτο σ'κουλίκη ήταναι κ'ε π'ρίσινυ μου'λια. Μ'π'α κ'ακό Νάν του'λθη, ε'ίπα άι δέν ήγλετε; τ'ή ε'φρούνιζε. 'Αν εισε χρι- σ'τηανύ ειπε μοι με'ι ερ' μου μ'πορούσ'αμ'αι νά τό φάμε ε'ση; Γ'η'ά νά μ'ν τό πετάξω κ'ε π'άνε χαμ'αινα τ'α λεπτά ε'βγαλα τ'α μ'άτη μου κ'αι τ'α καθ'όρησα άπό... τ'υ μ'ου'χ'ια κ'αι τ'α σ'κολ'ήκ'ια κ'ε όντες τό έπίγα εις τό τραπέζ'η! κ'αι τό ήδε ε'σκασι σ'τά γέληρα κ'αι μό ε'ιπαίζ'ων.

- 'Αμ'δά άκ'ιθάρηστο. θ'άν τό άφ'ηγνα νά μ'ας π'γιάσ'ον λυσαντερηά; - Εύτόνο τό τερ'η μου, ειπε ε'ση τό τ'ρόνε με τ'α σ'κολ'ήκ'ια. Κ'ε ύθελε νά τόνε π'ηστέψω τόν κοιπόχρονο. όπου εγώ άντελιπ'νικα τ'η κακό σ'κόπονε ή'χε νά φάο τό μογ'λησ'μένο κ'ε Σ'κουλικ'ια μ'ένωσ' τερ'ι νά άρ'οστ'ήσο κ'ε νά. άπεθ'άνο γ'ιά νά μ'αι ε'σ'ρωλ- τοθ'ι. Γ'ιά δ'αυτό ε'ξοσκ'ωπό νά πάο α'λ'ηνον σ'τά νεροδ'ικ'ν ν'άν τό κατα- γ'κύλω τό, παλιάνθρωπο πού'ηθαίλε νά μ'αι δουλογοναίψυ, Τάρτα κ'ε; ενάγ'ην σας Τό τηλιγμένο τσουποϊον σας Μαδάμ Γαρ'εμ'φούλα

Το Βλάμη τ'α καμώματα

ΠΕΡΙ ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΡΕΦΟΣ

Τάδες τα, ρε Μινι'ω άσ'ίκ'ισσα, π'ώς τ'ης άνά- βουνη τ'ης κουμπουριές οί β'λάμηδες-άμ'ον κ'αι φοράω γ'ιά κουμπουριές κ'αι γ'ιά στριφτές κουμπ'ότρουπες. 'Εσ'υ π'ου κ'ι γραμματιζ'ουμένη, ρε φ'ωστ'ηρα μου,-εγώ θα βάλω μέσα νά σου δώκ'ουνε μεθαύριο κ'αι τ' 'άριστεϊο-σίγουρα κ'αι θ'άν τ'ους διάβασες τουτ'οι διάλάμβανε τυπωμένους ή ε'φημερίδα τουτ'οι δυό φ'όνοις περ'ι τ'ην τιμή του άδρεφ'ου. 'Ο εν'ις τ'ην άδρεφ'ή του σ'τ' Παγκράτι κ'ι' ό άλλος τό γ'κόμενο τ'ης άδρεφ'ης του σ'τ'η λεωφόρος Τσυγγ'ου 'Αλλά; Σ'ου π'εράξε άλλος τ'ην άδρεφ'ή; Τ'ης πάτηε τόν κάλο; Τ'ην ε'σιόμ'ησε σ'τα μ'αγνά; Κοπ'άνα τον νά κ'υλατ'η χ'άμου κορ'ώνα-γ'ράμματα κ'αι νά φάη τό χ'ώμα με τ'η χ'ούφρα. 'Ετσι κ'άνουνε όσοι ε'χ'ουνε α'ιστημα κ'αι φιλότιμο άπάνω τους -νοϊζ'ω; Θ'ι μου π'ής; ύστερις παλαμ'ίδα μ'υρ'ιζει κ'αι Παλαμ'ηδι με λ'ένε. Καί; Ρε, τουτ'ην καθ'ίξω γ'ω τ'ην διμουτ'σουνη σ'την καρ- διακή χ'ώρα του βαραβ'ά που μ'εκαψε κ'αι τ'α δ'ε'υ ε'ρα ε'ίν' άλλ'η κουβ'έντα. Σ'άν δέν ε'ίχανε κ'ι' αυτά τ'α τ'εραρά ό'ι φ'ελακ'ές τι θά γ'ινόντανε ταμ'πάκ'ια θ'άν τ'ης; ε'σ'φ'ιανε τό Κράτον! 'Οχι ν'άρ'θη άλλος, ρε μακ'αντάσ'αινα, νά σηκ'ώση λ'ει, τ'α μάτια πάνω σου-ε'ι ρε ήλιε δέ σουτ'α νά μ'η βασιλεύης-κ'αι ν'άν τόν άφ'ηκ'ω εγώ γ'ι φύγη με τό κεφ'οσι σ'τους δ'ιμους! Δέν πάω νά π'ινιγ'ω καλλ'ίτερα σ'τόν Κοκκ'ιναρά νά σ'τείλω κ'αι κ'άμπουξε; μ'πουρ'εμ'ποληθ'ρες σ'την 'Αθήνα γ'ιά κατάβρεγμα; Ρε ού, εγώ, ρε, τ'ώχω τό μουστάκι μου από τ'ριζ'ες κ'ι' όχι από ψ'άνη, όπως τ'ώχ'ουνε μερ'ικ'οι - μερ'ικ'οι μ'πλαξ'έδες που κ'ατ'άντησε νά βαστάνε κ'αι τό κερ'ι σ'τ'ης; άδρε- φ'άδες τους γ'ιατ'ι φοβ'άν- ται τ'η χ'άψη. Αυτοί οί άρ'ουραίοι χαλάσανε ε'ξ'η- μερις τ'ην κ'ενοβ'ια κ'ι' ε'ίχαμε τ'ρία χ'ρόνια ν' άκού'νομε φ'όνο τιμή, που όλλοιες τόν ε'ίχαμε γ'ιά ψ'ωμ'ιούρι, ρε δολο- φ'όνισσα ψ'έμματα;

Ο Βλάμη

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

«Ξενιτευμένο Περιστ'εράκι», «Σ'ρυσ'μένο 'Ο- νεϊρον», «Πειρατής 'Αβάνης», «'Ακατ'ικτητος», «'Ονειρώδης εύτυχ'ια», «'Αγ'ρωπος Φρουρός», «Διόρθωσις Καρλιέ κ'αι όχι Καρλις», «'Αερο- ποροναύτικι», «'Αντιπολίτ'ευσις», «'Ανθος τ'ων λειμώνων», «'Φίλημα θ'ανάτου», «'Δωριεύς».